

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพของวัยรุ่นโดยทั่วไปในปัจจุบัน ทั้งในสถาบันการศึกษาและสังคมส่วนรวม สิ่งที่ได้พบเห็นเสมอๆ คือ วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายและแสดงกิริยาท่าทางคล้ายชายที่เรียกว่า "ทอม" หรือ "ทอมบอย" คงคู่ไปกับ "ดี้" หรือ "เลดี้" วัยรุ่นหญิงที่ยังคงแต่งกายและมีกิริยาท่าทางแบบหญิง ทั้งยังได้พบกับ "ตุ๊ด" วัยรุ่นชายที่แต่งหน้า แต่งกาย แสดงกิริยาท่าทางต่างๆ คล้ายหญิง และมักได้ยินคำว่า "เกย์" หรือ "รักร่วมเพศ" กับคนที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน พฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้นับว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ หรือจากบรรทัดฐานของสังคม

การแสดงออกของพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศยังไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทยมากนัก และถูกมองในลักษณะของความผิดปกติ วิปริตทางเพศ วิดถาวร เป็นที่น่ารังเกียจและเป็นปัญหาสังคม อีกทั้งตัวบุคคลรักร่วมเพศเองต้องคอยปกปิดเรื่องราวของตน เพราะรู้สึกว่าคุณค่าไม่ดี ผิดแยกไปจากคนอื่น ทำให้เกิดความขัดแย้งในใจ หรือมีความรู้สึกสำนึกผิดเป็นสิ่งที่คอยรบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา

การที่บุคคลรักร่วมเพศต้องเผชิญกับสภาพชีวิตจริงในสังคมที่มีบุคคลรักต่างเพศ ประกอบกับความรู้สึกว่าความปรารถนาทางด้านเพศของตนไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวล เกิดปัญหาในการปรับตัว หรือปรับตัวไม่เหมาะสม ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อสภาพจิตใจที่อาจกลายเป็นโรคจิตหรือโรคประสาทได้

จากการศึกษาและสำรวจโดยเฉลี่ยแล้ว พบว่า อัตราการเป็นรักร่วมเพศพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง คือ ในเพศชายประมาณร้อยละ 5-10 ในเพศหญิงประมาณร้อยละ 1-2 (ดวงใจ กสานติกุล 2532 ก : 21) และจากการศึกษาของศูนย์สุขวิทยาจิต โดยณรงค์ศักดิ์ ตะละภักฎและคณะ ได้รายงานว่ามีผู้มาขอรับ

บริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิตเกี่ยวกับปัญหารักร่วมเพศมากขึ้นเป็นลำดับ โดยที่เป็นชาย 85 เปอร์เซ็นต์ และหญิง 15 เปอร์เซ็นต์ อายุระหว่าง 20-30 ปี มากที่สุด รองลงมาคืออายุระหว่าง 13-19 ปี ซึ่งจะสัมพันธ์กับระดับการศึกษา คือ ระดับอุดมศึกษามากที่สุด และส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษา (ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์, ดวงมาลัย เริกสารานู และวันชัย ไชยสิทธิ์ 2520 : 24 - 35) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศที่พบว่า รักร่วมเป็นวัยที่มีกิจกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual Activity) เกิดขึ้นมากกว่าวัยอื่น เพราะเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศสูงสุด (Kinsey, Pomeroy and Martin 1972 : 14)

เมื่อวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับรักร่วมเพศในประเทศไทย พบว่ามีบทความที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้มากมาย แต่ในด้านการศึกษาวิจัยนั้นยังมีน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่เกี่ยวกับตัวบุคคลรักร่วมเพศเองว่า เขาต้องประสบหรือเผชิญกับปัญหาต่างๆ อย่างไรบ้าง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจเกี่ยวกับการสำรวจปัญหาเฉพาะของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อันจะเป็นแนวทางในการร่วมมือกันป้องกันแก้ไขและช่วยเหลือให้นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้เต็มที่ และเป็นประชากรที่มีคุณภาพของสังคมต่อไป

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของรักร่วมเพศ

รักร่วมเพศ หรือ โฮโมเซ็กชวล หมายถึง ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีความรักและความชอบพอทางเพศ (Sexual Preference) กับบุคคลเพศเดียวกัน (Powell 1987 : 203)

รักร่วมเพศ หมายถึง บุคคลซึ่งเกิดมีอารมณ์หรือความรู้สึกทางเพศต่อบุคคลเพศเดียวกัน เช่น ชายกับชาย หญิงกับหญิง และบุคคลนั้นได้มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันด้วย (Dr. Lao (นามแฝง) 2523 : 24)

รักร่วมเพศ หมายถึง ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีอารมณ์ และความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน (Silverstein 1977 : 12)

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศหรือโฮโมเซ็กชวล หมายถึง บุคคลที่มีความรัก ความสนใจ มีอารมณ์ทางเพศ และมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

รักร่วมเพศหรือโฮโมเซ็กชวล (Homosexual) เป็นคำที่ใช้ได้ทั้งกับชายและหญิง เมื่อต้องการจะเน้นถึงเพศใดก็กล่าวเจาะจงลงไปว่า รักร่วมเพศชาย (Male Homosexual) หรือ รักร่วมเพศหญิง (Female Homosexual) คำอื่นที่มีความหมายเป็นทางการน้อยกว่าโฮโมเซ็กชวล คือ เกย์ (Gay) ในประเทศไทยเมื่อพูดถึงเกย์ เวมักจะหมายความถึงคนรักร่วมเพศที่เป็นชาย แต่จริงๆ แล้วคำนี้ครอบคลุมถึงหญิงด้วย เมื่อต้องการเน้นถึงคนรักร่วมเพศหญิงจะใช้คำว่า "Gay Woman" ซึ่งเป็นความหมายเดียวกับคำว่า เลสเบียน (Lesbian) (ประนอม สโรชมาน 2524 : 165)

รักร่วมเพศ แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ รักร่วมเพศแท้ หมายถึง พวกที่มีการปฏิบัติทางเพศเฉพาะกับเพศเดียวกันเท่านั้น และรักร่วมเพศ (Bisexual) หมายถึงพวกที่มีกิจกรรมทางเพศกับทั้งเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม (สุวิทนา อารีพรวรค 2524 : 381) รักร่วมเพศชายหรือเกย์ จะมีบทบาททางเพศแบ่งออกเป็น 3 แบบ ได้แก่

1. มีบทบาทเป็นชายหรือเป็นฝ่ายกระทำ (Active) เรียกว่า เกย์คิง
2. มีบทบาทเป็นหญิงหรือเป็นฝ่ายถูกกระทำ (Passive) เรียกว่า เกย์ควีน
3. ผสมระหว่างการทำมีบทบาทเป็นชายและหญิง (Mixed)

รักร่วมเพศชายส่วนใหญ่จะมีบทบาททางเพศแบบผสม คือ จะเป็นแบบใดก็ได้ตามที่คู่ของตนแต่ละคนพอใจ มีส่วนน้อยเท่านั้นที่มีบทบาทเป็นหญิงหรือชายแน่นอน (สุวิทนา อารีพรวรค 2524 : 382)

ส่วนคำว่า ทอม ตุ๊ด ตี้ นั้นเป็นภาษาแสลงที่ใช้กันอยู่ในสังคมปัจจุบัน เมื่อต้องการจะเอ่ยถึงกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะแบบ ดังนี้

ทอม เป็นคำที่ย่อมาจาก "ทอมบอย" (Tomboy) หมายถึง หญิงที่แต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายคล้ายชาย กิริยาท่าทางเป็นชาย

ตี้ เป็นคำที่ย่อมาจากคำว่า "เลดี้" (Lady) หมายถึง หญิงที่ยังคงแต่งกายเป็นหญิง และเป็นคู่ควงของ "ทอม"

ตุ๊ด เป็นคำย่อและได้รับอิทธิพลมาจากภาพยนตร์เรื่อง "Tussey" หมายถึงผู้ชายที่มีความรู้สึกนึกคิด แสดงกิริยาท่าทาง คำพูด การแต่งกายที่แสดงให้เห็นว่าเหมือนผู้หญิง

นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศลักษณะต่างๆ เช่น กะเทย ลัทธิเพศ เป็นต้น และคนโดยมากเข้าใจว่าบุคคลเหล่านี้เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป และก็มีบุคคลรักร่วมเพศอีกจำนวนมากที่ไม่ได้มีลักษณะเหล่านี้ปรากฏเลย

กะเทย (Hermaphodite) มีความหมายเฉพาะถึงบุคคลที่มีอวัยวะเพศทั้งสองเพศกำลังอยู่ในร่างกายมาตั้งแต่กำเนิด แต่ถ้ามีการผ่าตัดทำให้เป็นเพศที่พ่อแม่และแพทย์เห็นสมควร รวมทั้งให้การอบรมเลี้ยงดูที่สอดคล้องกับเพศนั้น ก็จะได้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งกายและใจเช่นบุคคลทั่วๆ ไป แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. กะเทยแท้ (True Hermaphodite) หมายถึง บุคคลที่มีอวัยวะเพศทั้งสองเพศอยู่ในร่างกาย และมีลักษณะเด่นทางเพศตรงกับฮอร์โมนในร่างกาย
2. กะเทยเทียม (Pseudohermaphodite) หมายถึง บุคคลที่มีลักษณะทางเพศภายนอกให้เห็นเด่นชัดอย่างหนึ่ง แต่ฮอร์โมนที่ผลิตแท้จริงเป็นของอีกเพศหนึ่ง (อุตมศิลป์ ศรีแสงนาม 2521 ก : 85)

ลัทธิเพศ (Tranvestile) หมายถึง บุคคลที่ไม่มีความผิดปกติทางร่างกาย แต่มีความสุขความพอใจ กับการได้แต่งหน้า แต่งตัว หรือแสดงจริตกิริยาที่ตรงกันข้ามกับเพศของตน เช่น ชายที่แต่งตัวเป็นหญิง หรือ หญิงที่แต่งตัวเป็นชาย อาจแต่งอย่างเปิดเผยหรือแอบซ่อนเมื่อเวลาลับตาคน สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามได้ตามปกติ แต่ถ้ามีความเชื่อว่าเพศที่ปรากฏทางร่างกายของตนนั้นไม่ถูกต้อง ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงของตน ใช้ชีวิต แต่งตัว มีพฤติกรรมและบทบาทของ

เพศตรงข้ามตลอดเวลา และมีความต้องการอย่างมากที่จะเปลี่ยนแปลงเพศของตนไปเป็นเพศที่พอใจ เรียกว่า แปลงเพศ (Transsexuality) (สุวัทนา อารีพรวค 2524 : 387 - 388)

ความแตกต่างระหว่างลักเพศและแปลงเพศ คือ พวกลักเพศต้องการแต่งกายแบบเพศตรงข้ามเพื่อให้เกิดความตื่นเต้นทางเพศ ในขณะที่พวกแปลงเพศกระทำไปเพราะคิดว่าตนเป็นเพศนั้นจริงๆ

รูปแบบของรักร่วมเพศ

เกษม ตันติผลาชีวะ (2530 : 52) กล่าวว่า เราอาจแบ่งบุคคลรักร่วมเพศออกได้เป็น 2 ประเภท ตามสภาพจิตใจ คือ

1. พวกที่ไม่พอใจในความเป็นรักร่วมเพศ หรือต้องจำใจเป็น มีศัพท์ทางจิตเวชว่าเป็นโฮโมเซ็กซ์ชวลแบบอีโกดิสโทนิค (Ego Dystonic Homosexual) พวกนี้มักมีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพการเป็นรักร่วมเพศของตนให้เป็นปกติ
2. พวกที่ยอมรับหรือพอใจในความเป็นรักร่วมเพศของตน มีศัพท์ทางจิตเวชว่าเป็นโฮโมเซ็กซ์ชวลแบบอีโกซินโทนิค (Ego Syntonic Homosexual)

ในด้านสัมพันธ์ภาพแบบรักร่วมเพศนั้นมีหลายแบบ นับตั้งแต่จินตนาการที่เป็นรักร่วมเพศ มีกิจกรรมทางเพศเป็นครั้งคราว หรือมีความสัมพันธ์อันเนิ่นนาน โดยอาจแบ่งบุคคลรักร่วมเพศออกได้เป็น 6 ประเภท ตามแบบฉบับพฤติกรรมของเขา ดังนี้ (Kinsey et. al 1972 : 6 - 13, ประพนอม สโรชมาน 2524 : 169)

1. ประเภทประกาศตัว (Blatant Homosexual) เป็นพวกที่เราเห็นกันได้อย่างชัดแจ้ง พวกนี้จะแสดงลักษณะที่ตรงกันข้ามกับเพศจริงๆ ของตน ถ้าเป็นชายก็จะแต่งกายเป็นหญิง ประกอบอาชีพที่เราเรียกว่าเป็นอาชีพของหญิง เช่น ช่างทอผ้า ช่างตัดเสื้อผ้า ศิลปิน รวมทั้งอาชีพต่างๆ ในวงการบันเทิง ส่วนหญิงถึงแม้จะแต่งกายเป็นชายหรือแสดงท่าทางเป็นชายก็เห็นได้ไม่ชัดเจนเท่าชายทำเป็นหญิง

2. ประเภทสิ้นท่า และรักทั้งสองเพศ (Desperate and Bisexual Homosexual) เป็นพวกที่แต่งงานแล้วแต่มีความต้องการรักร่วมเพศแอบแฝงอยู่ จึงต้องออกมาแสวงหาความพอใจให้แก่ตัวเองตามสถานที่สาธารณะต่างๆ อย่างมักง่าย ทั้งยังขาดความซาบซึ้งและผูกพันทางจิตใจในการมีเพศสัมพันธ์ บุคคลรักร่วมเพศประเภทนี้นอกจากไม่สามารถเผชิญความจริงว่าตนเป็นรักร่วมเพศได้แล้ว ยังต้องพยายามปิดบังไม่ให้อารยาของตนทราบอีกด้วย

3. ประเภทซ่อนตัว (Secret Homosexual) เป็นพวกที่ต้องซ่อนความเป็นรักร่วมเพศ เพื่อจะดำรงไว้ซึ่งสถานภาพในสังคมของตนได้ มิฉะนั้นย่อมที่แต่งงานมีภรรยาและบุตรโดยไม่มีใครล่วงรู้ถึงชีวิตสองแบบของตน นอกจากเพื่อนสนิท และพวกนี้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมด้วยความกลัวที่จะถูกค้นพบและถูกกลั่นแกล้ง หรือถูกทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงในสังคม ความรู้สึกดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัว

4. ประเภทยอมรับ (Adjusted Homosexual) เป็นพวกที่พยายามปรับตัวและไม่ปิดบังความเป็นรักร่วมเพศของตน

5. ประเภทสภาวะบีบบังคับ (Situational Homosexual) เป็นพวกที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพื่อหาทางออกให้กับความต้องการทางเพศ เพราะอยู่ในสถานการณ์บางอย่าง เช่น สถานันที่แยกเฉพาะชายหรือหญิง ได้แก่ เรือนจำ โรงเรียนประจำ เป็นต้น พวกนี้เมื่อกลับคืนสู่สภาพปกติ มักจะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

6. ประเภทรักร่วมเพศโสเภณี (Homosexual Prostitute) เป็นพวกที่ยอมมีความสัมพันธ์รักร่วมเพศกับคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าตน เพื่อเงินหรือสินจ้างรางวัล ผู้ใหญ่ที่ใช้สินจ้างรางวัลเป็นเครื่องล่อ มักจะด้อยกว่าคนรักร่วมเพศอื่นๆ ส่วนผู้ที่รับจ้างนั้นจะยอมมีสัมพันธ์ภาพรักร่วมเพศตราบเท่าที่ให้ได้ค่าจ้างอยู่ มิฉะนั้นผู้ที่รับจ้างเป็นนักศึกษา และเลิกมีความสัมพันธ์กันเมื่อจบการศึกษา หรือพึ่งตนเองได้ พวกนี้ไม่ถือตนว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศอย่างแท้จริง

นอกจากนั้นพฤติกรรมของบุคคลรักร่วมเพศยังมีหลากหลาย บางครั้งก็ไม่สามารถจัดเข้ากับประเภทใดประเภทหนึ่งได้ ดังที่คินซีและคณะ (Kinsey et.al 1972 : 18-21) ได้จัดแบ่งไว้ตามพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ ดังนี้

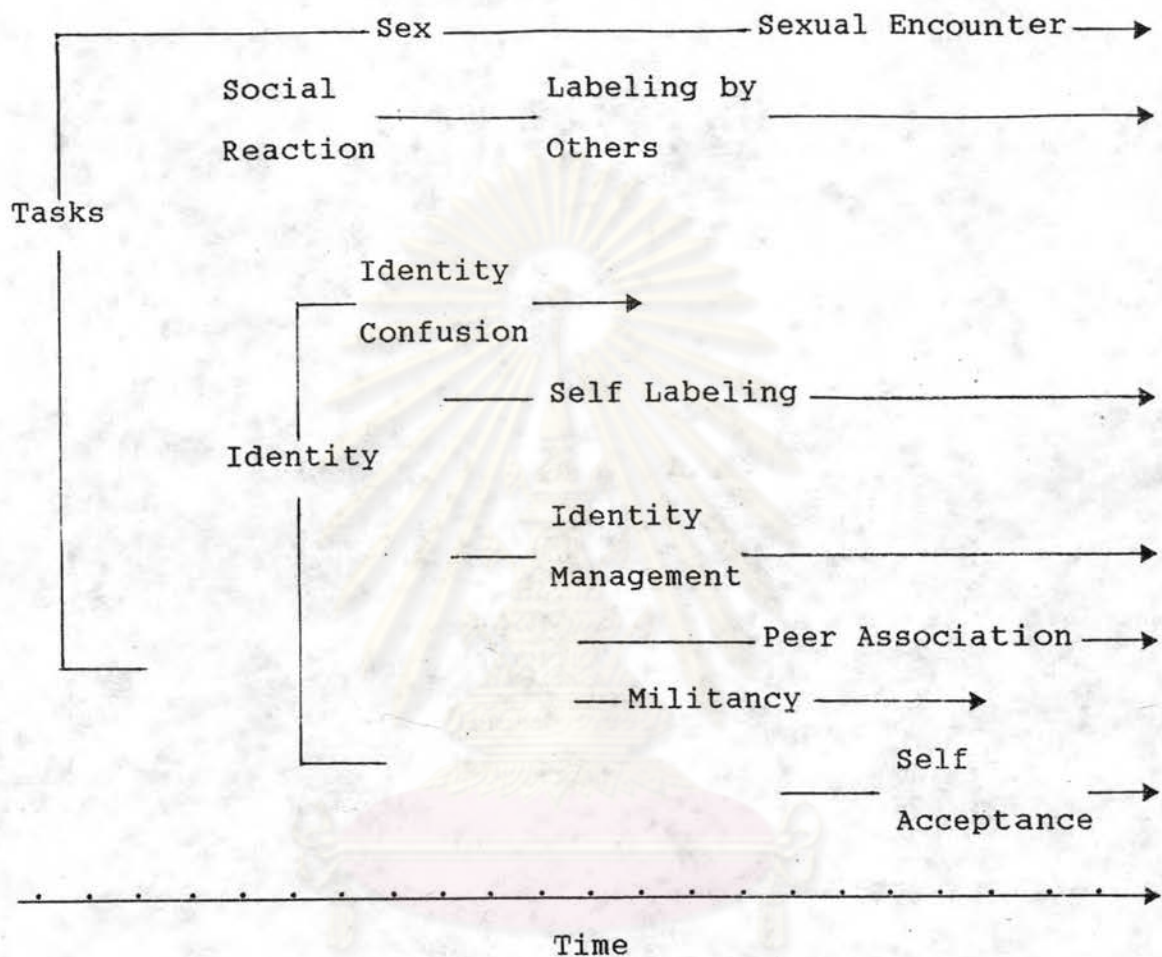
1. มีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศเท่านั้น (Exclusively Heterosexual with no Homosexual)
2. เป็นรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศบ้าง (Predominantly Heterosexual, only incidentally Homosexual)
3. เป็นรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศบ่อยครั้ง (Predominantly Heterosexual, but more than incidentally Homosexual)
4. เป็นทั้งรักต่างเพศและรักร่วมเพศ (Equally Heterosexual and Homosexual)
5. เป็นรักร่วมเพศ แต่มีประสบการณ์รักต่างเพศหลายครั้ง (Predominantly Homosexual, but more than incidentally Heterosexual)
6. เป็นรักร่วมเพศ แต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ้าง (Predominantly Homosexual, but incidentally Heterosexual)
7. เป็นรักร่วมเพศอย่างแท้จริง (Exclusively Homosexual)

สำหรับพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นนั้น แบ่งออกได้เป็น 2 แบบคือ

1. พวกรักร่วมเพศเทียม (Pseudohomosexual) เป็นวัยรุ่นที่ไม่แน่ใจในความเป็นชายของตน ขณะเดียวกันก็หวาดหวั่นไม่กล้าที่จะลองรักกับบุคคลเพศตรงข้าม ความไม่แน่ใจนี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวล กลัวว่าตนจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่โดยมากพฤติกรรมหรือความรู้สึกนี้จะขึ้นอยู่กับชั่วครู่ชั่วคราว และจะหายไปเมื่อวัยรุ่นมีความมั่นใจในบทบาททางเพศของตนมากขึ้น

2. พวกรักร่วมเพศแท้ เป็นการยากที่จะบอกว่าวัยรุ่นคนไหนเป็นรักร่วมเพศจริงๆ เนื่องจากการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นไม่ได้หมายความว่า เขาเป็นเช่นนั้นไปตลอดชีวิต และวัยรุ่นเป็นวัยที่มีลักษณะไม่คงที่ ชอบทดลองหาประสบการณ์ แต่ถ้าเขายังคงกระทำพฤติกรรมรักร่วมเพศบ่อย สม่่าเสมอ แสดงว่าเอกลักษณ์ทางเพศของเขาเป็นเช่นนั้น (ดวงใจ กสานครีกุล 2532 ข : 17)

แบบจำลองการสร้างเอกลักษณ์ของรักร่วมเพศ (Model for Homosexual Identity formation)

(From Berger. Social Work 28 (March - April 1983) : 132 - 135)

แบบจำลองการสร้างเอกลักษณ์ของรักร่วมเพศ ซึ่งเบอร์เกอร์ (Berger 1983 : 132 - 135) ได้อธิบายไว้ตามรูปภาพ แบ่งออกเป็น 2 มิติ คือ มิติเวลา (Time Dimension) และมิติงาน (Task Dimension) โดยที่มิติงานจะมีการสร้างงานย่อยๆ ไปตามมิติเวลา ดังนี้

1. มิติเวลา (Time Dimension) ประกอบด้วยงานย่อยๆ (Subtask) ซึ่งเกิดขึ้นตามลำดับและมีบางส่วนที่อาจจะคาบเกี่ยวกัน เช่น การสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) จะเกิดก่อนการประทับตราตนเอง (Self Labeling) แต่ในงานย่อย อาจจะคาบเกี่ยวกันหรือเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน

2. มิติงาน (Task Dimension) ประกอบด้วยงานหลัก 3 งาน ได้แก่

2.1 งานเกี่ยวกับเพศ (Sex) ได้แก่

- ความสัมพันธ์ทางเพศ (Sexual Encounter) หมายถึง การสัมผัสกันทางร่างกาย (Physical Contact) และรวมถึงการมีกิจกรรมทางเพศด้วย ซึ่งคนอื่นๆ รับรู้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเพศ (Sexual) แต่ตนเองยังไม่ได้ถือว่าเป็นรักร่วมเพศ โดยคิดว่าการกระทำกับเพศเดียวกัน เป็นรักต่างเพศ

2.2 ปฏิกริยาของสังคม (Social Reaction) ได้แก่

- การประทับตราโดยผู้อื่น (Labeling by Others) หมายถึง การที่บุคคลรักร่วมเพศรับรู้ว่าคุณคนอื่นคิดว่าตนเป็นอย่างไร จากการทำตนได้กระทำในสิ่งที่เบี่ยงเบนจากกฎเกณฑ์ของสังคม

2.3 การสร้างเอกลักษณ์ (Identity) จะเป็นงานที่สำคัญที่สุด ประกอบด้วยงานย่อยๆ ได้แก่

- การสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) หมายถึงการที่พฤติกรรมภายนอก (เช่น กิจกรรมทางเพศ) พฤติกรรมภายใน (เช่น ความสนใจทางเพศ) และความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Image) ไม่สอดคล้องกัน โดยอาจจะไม่สอดคล้องกันใน 2 องค์ประกอบ หรือทั้ง 3 องค์ประกอบก็ได้ ความไม่สอดคล้องกันนี้ทำให้เกิดความรู้สึกสับสน ความวิตกกังวล เสียขวัญ และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาคิดว่า ทำไมเขาจึงคิด รู้สึก และกระทำเช่นนั้น

- การประทับตราตนเอง (Self Labeling) เป็นการที่บุคคลรักร่วมเพศพยายามแก้ปัญหา โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในหรือเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลายาวนาน มักจะแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง โดยการประทับตราตนเองว่าเป็นรักร่วมเพศ

- การจัดเอกลักษณ์ (Identity Management) เป็น การควบคุมข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง โดยการปกปิดความเป็นรักร่วมเพศ เนื่องจากการ เปิดเผยจะก่อให้เกิดผลที่รุนแรง โดยเฉพาะกับเพื่อนและครอบครัว ซึ่งบุคคลรักร่วมเพศส่วนมากปกปิดได้ แต่ก็มียางครั้งที่ข้อมูลรั่วไหล ซึ่งจะมีผลเสียต่อจิตใจมาก
- การสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (Peer Association) เป็นการที่บุคคลรักร่วมเพศเข้าร่วมกลุ่มกับบุคคลอื่นที่ถูกประทับตราว่าเป็นรักร่วมเพศ ด้วย เพื่อให้ตนเองรู้สึกมีคุณค่าจากการรับรู้ว่ามีคนอื่น ๆ ที่เหมือนตน และชอบตน
- การต่อสู้ (Militancy) ในช่วงนี้บุคคลรักร่วมเพศ กลัวคนอื่นจะทราบว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศ จึงแก้ปัญหาโดยที่บางคนอาจจะบอกพ่อแม่ หรือเพื่อนสนิทให้ทราบ แต่บางคนอาจจะแก้ปัญหาในลักษณะทำทางที่ก้าวร้าวหรือ แต่งกายแปลกๆ
- การยอมรับตนเอง (Self Acceptance) เป็นงานสุดท้ายในกระบวนการสร้างเอกลักษณ์ของรักร่วมเพศ เป็นระยะที่พฤติกรรมทั้งภายนอก ภายใน และความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองสอดคล้องกัน ซึ่งอาจจะใช้เวลาานหลาย เดือนหรือหลายปี

สรุปได้ว่า แบบจำลองการสร้างเอกลักษณ์ของรักร่วมเพศจะประกอบด้วย มิติเวลาและมิตินาน ในส่วนของมิตินานจะมีการสร้างงานย่อยๆ ในขั้นต่างๆ ตาม ลำดับไปตามมิติเวลา แต่ในบางครั้งอาจจะมีการคาบเกี่ยวกันระหว่างงานย่อยเหล่านั้น คืองานแรกยังไม่สิ้นสุดก็เกิดงานต่อไปควบคู่กันไป และงานบางอย่างอาจไม่เกิดขึ้นกับบุคคลรักร่วมเพศบางคนก็ได้ เช่น การต่อสู้ และการยอมรับตนเอง ดังเช่นที่ พลัมเมอร์ (Plummer 1981 : 101 - 103) ได้อธิบายเกี่ยวกับการยอมรับและการเปิดเผยตนเอง (Coming Out) ว่าเป็นกระบวนการสำคัญ ซึ่งบางครั้งบุคคลรักร่วมเพศก็ไม่สามารถบรรลุได้ เพราะการยอมรับและการเปิดเผยตนเองนี้เป็นกระบวนการที่เปลี่ยนจากความเชื่อที่ว่าตนเองเป็นรักต่างเพศ และการสับสนในเอกลักษณ์มาเป็นสำนึก (Sense) ที่ยอมรับในเอกลักษณ์ว่าเป็นรักร่วมเพศ โดยผ่านการตระหนักรู้ (Awareness) เป็นการที่บุคคลรักร่วมเพศได้ค้นพบตนเองด้วยตัวเขาเอง โดยมีขั้นตอนการพัฒนาการ 3 ขั้น คือ

1. การเริ่มมองตนเองว่าเป็นรักร่วมเพศ (Egocentric) ในขั้นแรกนี้จะเป็นขั้นที่ยากที่สุด จะเริ่มตั้งแต่การที่เขามักจะอยู่คนเดียว รู้สึกว่าการเป็นรักร่วมเพศต้องเป็นความลับ ความคิดเหล่านี้จะวนเวียนอยู่ตลอดเวลา และความคิดที่ว่าเขาเป็นรักร่วมเพศค่อยๆ เพิ่มขึ้น โดยจะค่อยๆ เริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ และหาความรู้จากบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศซึ่งเขาอาจจะยังมีความคิดที่ว่าเขาเป็นรักต่างเพศ แต่ในที่สุดเขาจะเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถตัดสินใจได้ว่าเขาเป็นรักร่วมเพศ

2. การพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่นๆ (Sociocentric) ในขั้นที่ 2 นี้ ความรู้สึกผิด (Guilt) ความสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) ความลับในเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ และความคับข้องใจทางเพศ (Sexual Frustration) จะเริ่มลดลง เขาจะพบว่าเขาแตกต่างไปจากคนปกติ แต่ก็ยังมีความยินดีที่เป็นรักร่วมเพศ เขาจะพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่นๆ และบาร์เกย์จะเป็นสถานที่สำคัญในกระบวนการพบกันนี้

3. การขยายความสัมพันธ์ไปสู่กลุ่มบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ (Universalistic) ในขั้นสุดท้ายนี้เขาจะเริ่มมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ เปิดเผย ยอมรับเกี่ยวกับความเป็นรักร่วมเพศของตนเอง และพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองด้วย

กระบวนการยอมรับและการเปิดเผยตนเองนี้จะมีส่วนช่วยในเรื่องการปรับตัว และอาจจะแก้ไขปัญหาของรักร่วมเพศได้ เช่น เขาเคยมีความรู้สึกโดดเดี่ยว เคยรู้สึกอาย แต่แล้วก็สามารถจัดการและตัดสินใจเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศของตนเองได้ หรือการที่เขาารู้สึกสับสนต้องเก็บเรื่องการเป็นรักร่วมเพศไว้เป็นความลับ แต่ในที่สุดเขาสามารถเผชิญหน้าและกล้าเปิดเผยการเป็นรักร่วมเพศของตนเองได้

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

สาเหตุในด้านต่างๆ ที่มีส่วนทำให้เกิดภาวะรักร่วมเพศนั้น สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) กล่าวว่า การเป็นรักร่วมเพศเกิดจากการชะงักงันของพัฒนาการในขั้น Phallic Stage ซึ่งอยู่ในช่วงอายุประมาณ 4-5 ปี ในช่วงนี้เด็กจะมีความรู้สึก ความต้องการทางเพศ มีความรักและอยากใกล้ชิดกับพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศตรงข้าม โดยที่เด็กหญิงจะรักพ่อ เด็กชายจะรักแม่ ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายอิจฉาพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตน ซึ่งฟรอยด์เรียกว่าเป็นปมออดิปัส (Oedipus Complex) แต่ในที่สุดเด็กจะผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้ด้วยการปรับตัวประพฤติดนตามอย่าง (Identify) พ่อหรือแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตน โดยที่เด็กหญิงจะเลียนแบบแม่ เพื่อหวังให้พ่อรักตนเหมือนที่พ่อรักแม่ เด็กชายจะเลียนแบบพ่อเพื่อหวังให้แม่รักตนเช่นเดียวกัน แต่บุคคลรักร่วมเพศจะมีความรักฝังตรึงอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างเพศกับตน ทั้งยังประพฤติดนเลียนแบบอีกด้วย จึงทำให้บทบาทตามเพศของตน สับสน (Kaplan and Sedney, 1980 : 180 - 185, Richardson 1981 : 23 - 24)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของมิเชล (Mischel) เป็นทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศว่าเป็นการเรียนรู้ด้วยกระบวนการแบบเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมอื่นๆ คือ

1. Acquisition คือ การเรียนรู้จากการสังเกตสิ่งรอบตัว
2. Performance คือ การแสดงออกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการสังเกต แล้ว โดยการดูพฤติกรรมที่แสดงออกไป และเป็นการคาดหวังในพฤติกรรมที่จะแสดงออกไปว่าถ้าแสดงออกไปแล้วจะได้รับรางวัล เช่น สิ่งของ การได้รับการยกย่องชมเชย การยอมรับ เป็นต้น หรือการลงโทษซึ่งจะเป็นสิ่งที่มาลดพฤติกรรมไม่ให้เกิดขึ้น เช่น การถูกทำให้อับ การที่สังคมรังเกียจ เป็นต้น

ในการเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศนั้น เด็กจะเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ตรง ด้วยเงื่อนไขของการเสริมแรงและการลงโทษ และจากการสังเกตแล้วกระทำตนตามอย่าง หรืออาจจะเรียนรู้กระบวนการทั้งสองควบคู่กันไปก็ได้

นอกจากนี้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมได้เน้นการพัฒนาการเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศว่า เกิดในระยะต้นหรือในช่วงวัยเด็ก และพ่อแม่เป็นผู้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เช่นเดียวกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ แต่ในทฤษฎีการเรียนรู้ การเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และพฤติกรรมอื่นๆ มีกระบวนการเรียนรู้ที่เหมือนกัน ดังนั้น แม้ว่าพ่อแม่จะเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญต่อเด็กแล้ว พี่น้อง เพื่อน ครู คาราภาพยนตร์ หรือใครก็ตามที่เด็กได้สังเกตพฤติกรรมมา ก็มีความสำคัญต่อเด็กเช่นกัน (Kaplan and Sedney, 1980 : 185 - 188) การเป็นรักร่วมเพศจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ที่ไม่ถูกต้อง (Powell 1987 : 205)

ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive Development Theory)

ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาของโคลเบอร์ก (Kohlberg) ได้อธิบายใน ส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นผลมาจากการพัฒนาความคิด และการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของเด็กนั้นจะเกิดขึ้นเพราะเขามีความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเขาเป็นหญิงหรือชาย และจะมีพฤติกรรมไปตามนั้น

การพัฒนาพฤติกรรมทางเพศเริ่มเมื่ออายุประมาณ 2-3 ปี เด็กจะสามารถบอกได้ว่าตนเองเป็นหญิงหรือชาย โดยการรับรู้จากการบอกของคนรอบข้างว่าเขาเป็นหญิงหรือชาย เมื่อเขามีอายุมากขึ้นเขาจะทราบว่าเพศเป็นสิ่งที่คงที่ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และจะเรียนรู้พฤติกรรมของหญิงหรือชายจากการสังเกตและกระทำตนตามอย่างบทบาทของหญิงหรือชาย จากสภาพแวดล้อมรอบตัวเขา แต่การแสดงพฤติกรรมแบบหญิงหรือชายนั้น เกิดจากการพัฒนาทางความคิดของเขาเอง โดยที่เขาคิดว่าเขาเป็นชายก็ควรทำในสิ่งที่ผู้ชายทำ หรือถ้าเป็นหญิงก็ควรแสดงพฤติกรรมแบบหญิง ซึ่งการกระทำเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะต้องการการเสริมแรงหรือรางวัลใดๆ แต่ทำเพราะเขาต้องการทำเช่นนั้น (Kaplan and Sedney 1980 : 188 - 191)

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกหลายประการ ที่อาจทำให้คนมีพฤติกรรมรัก
ร่วมเพศ ดังเช่นที่ ฟิลด์แมนและแม็คคัลลอค (Feldman and Mc. Culloch
quoted in Richardson 1981 : 24) ได้อธิบายว่าประสบการณ์ทางเพศ
ครั้งแรกอาจจะเป็นส่วนสำคัญในพัฒนาการเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ
และเด็กจะอยู่ในภาวะเลี้ยง ถ้าเขาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบุคคลเพียงเพศเดียว
ประสบการณ์ช่วงที่เด็กเริ่มต้นมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมักเป็นช่วงระยะวัยรุ่น โดยอาจ
ถูกชักจูงไปในทางรักร่วมเพศก่อนที่จะรู้จักรักต่างเพศ ซึ่งอาจทำให้เกิดความประทับใจ
และประพฤติดต่อมา (อุตมศิลป์ ศรีแสงนาม 2521 ข : 85)

ลักษณะครอบครัวก็อาจก่อให้เกิดความโน้มเอียงเป็นรักร่วมเพศได้ กล่าว
คือ ครอบครัวที่พ่อมีนิสัยก้าวร้าว ประพฤติตนต่อแม่อย่างโหดร้าย ทารุณ เด็กชายจะ
เกิดความรู้สึกสงสารแม่เห็นอกเห็นใจแม่ ทำให้การถ่ายทอดความรักไปสู่หญิงอื่นถูก
ขัดขวาง โดยที่เขาไม่รู้ตัว (Schofield 1952 : 40) เช่นเดียวกับทอมสันและ
คณะ (Thompson et al. quoted in Richardson 1981 : 32) ได้
รายงานไว้ว่าการมีพ่อหรือแม่ที่อ่อนแอหรือก้าวร้าว เป็นสาเหตุหนึ่งของการเป็นรัก
ร่วมเพศทั้งชายและหญิง และบทบาทของแม่จะมีส่วนสำคัญในพัฒนาการของการเป็น
รักร่วมเพศชาย

ในช่วงที่เด็กมีความรักกับแม่นั้น ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นและรบกวนความรักของ
เด็กที่มีต่อแม่แล้ว ก็อาจจะก่อให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ โดยทั่วไปเด็กชายจะ
สามารถถ่ายทอดความรักที่มีต่อแม่ไปยังหญิงอื่นได้ แต่ถ้าเขาถูกเลี้ยงดูอย่างเคร่ง
ครัด ไม่มีแม่เป็นตัวแบบ หรือแม่ไม่แสดงความเอาใจใส่หรือโหดร้ายต่อเด็ก เด็กก็
อาจจะไม่สามารถเรียนรู้การแสดงความรักต่อแม่ ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถถ่ายทอด
ความรักไปสู่เพศหญิงได้ ตรงกันข้ามถ้าแม่แสดงอาการหวงแหน มีบทบาทในครอบ
ครัวมาก ส่วนพ่อไม่มีความสำคัญในบ้านหรือความสำคัญต่อชีวิตเด็ก เด็กชายไม่มีตัว
แบบที่จะประพฤติดตาม จึงกระทำตนตามอย่างแม่ การเลียนแบบหรือการกระทำตน
ตามอย่างนี้จะรวมถึง การกระทำตัวแบบแม่และสถานะทางเพศด้วย ดังนั้นเขาจึงอยู่
ในสภาพเดียวกับแม่ และรักเฉพาะผู้ชายเท่านั้น (Schofield 1952 : 40)

พ่อแม่ที่ต้องการให้ลูกเป็นเพศตรงข้าม เช่น พ่อแม่อยากได้ลูกผู้หญิง แต่ลูกที่เกิดมาเป็นชาย ก็อบรมเลี้ยงดู แต่งตัวให้เป็นแบบหญิง หรือบางครั้งพ่อแม่อาจมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ เช่น ในขณะที่เขาเล่นแบบเด็กผู้ชาย เขาจะได้รับการตำหนิว่าชน คือ ไม่น่ารัก แต่ถ้าเขาเล่นตุ๊กตาหรือทำตัวเรียบร้อยแบบผู้หญิง พ่อแม่ก็จะชอบและชมเชย เขาจึงประพฤติดนไปในทางที่ได้รับคำชมเชย เมื่อมีทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับเพศที่แท้จริงจึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการเป็นรักร่วมเพศได้ (Schofield 1952 : 41)

เมื่อเด็กเติบโตถึงวัยเรียน การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน อาจเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ เช่น

- การขาดแบบอย่างของบุคลิกภาพผู้เป็นชาย ในโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถมส่วนใหญ่ของไทย เรามักมีแต่ครูที่เป็นผู้หญิง โดยเฉพาะครูผู้หญิงที่สนใจ เอาใจใส่เด็กค่อนข้างดี และถ้ายังเป็นครูที่มีหน้าตาดีด้วยแล้ว เด็กผู้ชายที่หาแบบอย่างเป็นชายจากบิดาท่างบ้านไม่ได้ เมื่อมาอยู่โรงเรียนก็ไม่มีแบบอย่างความเป็นชายจากครูผู้สอนอีก จึงได้แต่จำแบบอย่างบุคลิกภาพของความเป็นหญิงเพิ่มมากขึ้น

- การล้อเลียนจากเพื่อนหรือครูในโรงเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กชายคนนั้นมีหน้าตาดี หรือทำทางอ่อนแอ จึงถูกล้อเลียนว่าเป็นกะเทย เมื่อถูกล้อเลียนบ่อยเข้า ก็อาจเกิดความรู้สึกสับสน ไม่แน่ใจในตัวเอง และขาดความเชื่อมั่นในด้านเอกลักษณ์บทบาททางเพศได้

- การจัดกิจกรรมของโรงเรียน เช่น การจัดละคร การแสดงต่างๆ บนเวที โดยเฉพาะในโรงเรียนที่มีแต่ชายล้วน และให้เด็กชายแต่งตัวแสดงบทเป็นหญิง เด็กชายที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจ เมื่อปฏิบัติตัวเป็นผู้ชาย แต่เมื่อปฏิบัติตัวเป็นผู้หญิงกลับมีคนสนใจชื่นชม ก็อาจเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ รู้สึกตัวเองมีคุณค่าเป็นความรู้สึกเด่น จึงไม่อยากเป็นชายหรือแสดงท่าทางเป็นชายอีกต่อไป

- การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียน โรงเรียนหลายโรงเรียนมีบางหลักสูตรที่บังคับให้เด็กชายต้องเรียนเย็บปักถักร้อย หรือกิจกรรมซึ่งในสังคมไทย ยังถือว่าเป็นบทบาทของผู้หญิง เมื่อเด็กชายที่มีแนวโน้มอยากเลียนแบบแม่ตั้งแต่อยู่บ้านแล้ว จึงเกิดความรู้สึกชอบพอ ภูมิใจ และเกิดความสับสนในเอกลักษณ์ของตัวเองมากขึ้น (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532 : 72 -74)

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมและสภาพสังคม อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่เอื้อให้เกิด รักร่วมเพศได้ เช่น สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยให้มีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ได้แก่ ынเรือนจำ ค่ายกักกัน โรงเรียนประจำ และหอพัก เป็นต้น

สภาพสังคมในปัจจุบันที่มีการเกิดบาร์เกย์ อันเป็นแหล่งชุมนุมของพวก รักร่วมเพศ และเป็นผลให้เกิดจำนวนบุคคลรักร่วมเพศมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ที่เริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาว และเริ่มใช้ชีวิตหนุ่มสาวของตน

รักร่วมเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล แต่ละคนมีสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์แตกต่างกันอย่างมากมาย และยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกหลายประการที่อาจทำให้คนมี พฤติกรรมร่วมเพศ เช่น การได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง จาก ความสัมพันธ์และผิดหวังในความรักครั้งแรก จึงมองเห็นรักต่างเพศเป็นความปวด ร้าวใจ (มณีรัตน์ เพ็ญวุฒิราญ 2530 : 24) ความอยากรู้ อยากลอง ความว่าเหว่ เพียงชั่วขณะ หรือสถานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ละเอียด ขูประยูร (2518 : 1 - 3) ได้ศึกษาคนไข้รักร่วมเพศชาย 24 คน อายุระหว่าง 15-36 ปี โดยใช้แบบทดสอบ Rorchach, TAT, Sentence completion, D - A - P และ Bender Gestalt ผลการศึกษา พบว่า

1. คนไข้ 10 รายใน 24 ราย มีพ่อที่อ่อนแอ สมยอม หรือเข้มงวด เกินไปจนเขาไม่สามารถจะกระทำตนตามอย่างได้ เมื่อไม่สามารถจะกระทำตนตาม อย่างพ่อได้ จึงหันไปกระทำตนตามอย่างแม่ และคนไข้ 6 ราย มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด กับแม่ เพราะแม่ให้ความอบอุ่นและใกล้ชิดดีกว่าพ่อ

2. คนไข้ 8 ราย มีความสับสนในเรื่องการกระทำตนตามอย่าง ไม่แน่ใจในบทบาทของตนเอง มีความรู้สึกที่ตนเองบกพร่อง

3. ในด้านบุคลิกภาพ พบว่าคนไข้ 15 ราย มีบุคลิกภาพไม่สมวุฒิภาวะ สมยอม อารมณ์อ่อนไหวง่าย และขาดความมั่นใจในตัวเอง

ปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากการมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (Homosexual Relationship) คือ คนไข้ 4 ราย มีความรู้สึกผิด หวาดหวั่นในการกระทำที่ไม่เหมาะสม มีความรู้สึกเศร้า และอยากฆ่าตัวตาย นอกจากนี้คนไข้ 3 รายมีความรู้สึกหวาดระแวง กลัวว่าคนรักที่เป็นเพศเดียวกันจะไปชอบผู้หญิงอื่น

ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักดิ์ และคณะ (2520 : 31 -35) ได้ศึกษารายกรณีคนไข้รักร่วมเพศชาย อายุ 24 ปี ผลการตรวจทางจิตวิทยาพบว่า เป็นคนที่มีพัฒนาการทางอารมณ์ไม่สมวัย ใช้กลไกป้องกันตนเองแบบเพ้อฝัน (Fantasy) สูงมาก ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกมีปมด้อย มีความล่งเลใจว่าตนเองเป็นหญิงหรือชาย

สุวรรณ สุภรัตน์ภิญโญ และคณะ (2531 : 135 - 142) ได้รายงานการศึกษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ 1 ราย ที่มารับการรักษาด้วยวิธีจิตบำบัด ผู้ป่วยเป็นชายไทย โสด อายุ 23 ปี เป็นนักศึกษาชั้นปี 4 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ผู้ป่วยมารับการรักษาด้วยอาการสำคัญคือ กินยานอนหลับจำนวน 200 เม็ด เพื่อพยายามฆ่าตัวตาย เพราะรู้สึกทุกข์ทรมานใจเกี่ยวกับปัญหารักร่วมเพศของตนเอง รู้สึกอับอาย ต้องหลบๆ ซ่อนๆ กลัวการถูกตำหนิจากสังคม ไม่อาจทนต่อความรู้สึกเหงา โดดเดี่ยว มีอารมณ์เศร้า วิตกกังวลอย่างมาก และมีความกดดันหลายอย่างจากการเป็นรักร่วมเพศ

พกา สัตยธรรม (2516) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคคลรักร่วมเพศชาย และบุคคลรักต่างเพศชาย จำนวนกลุ่มละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเลือกตอบแบบปลายเปิด กับมาตราซีแมนติกดิฟเฟอเรนเชียล (Semantic Differential Scale) ผลการวิจัยที่ได้ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของบุคคลรักต่างเพศชายดีกว่าบุคคลรักร่วมเพศชาย กลุ่มรักร่วมเพศกล่าวถึงสภาพครอบครัวว่าค่อนข้างมีความยุ่งยาก มีปัญหา บิดามารดาใช้เวลาว่างอยู่กับลูกน้อยมาก มารดาเป็นผู้มีอำนาจและเป็นใหญ่ในครอบครัว ส่วนกลุ่มรักต่างเพศกล่าวว่าในครอบครัวมีอิสระเสรีภาพมากกว่า บิดามารดาใช้เวลาอยู่กับลูกมากกว่า ไม่ค่อยมีปัญหาในครอบครัว บิดาเป็นฝ่ายมีอำนาจและเป็นใหญ่ในครอบครัว นอกจากนี้กลุ่มรักต่างเพศได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดามารดาเป็นอย่างดี และมีการเลียนแบบจากบิดามารดา ส่วนกลุ่มรักร่วมเพศจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมารดา แต่ห่างเหินจากบิดา รู้สึกว่าบิดาให้ความอบอุ่นรักใคร่ต่อตนเองน้อยกว่าพี่น้อง และไม่

สนใจในการเลียนแบบบิดา ในด้านงานอดิเรกและงานอาชีพกลุ่มรักร่วมเพศมีความสนใจในงานแบบผู้หญิง ซึ่งกลุ่มรักต่างเพศไม่สนใจ ในด้านประสบการณ์ทางเพศ กลุ่มรักร่วมเพศมีความกังวลใจในการทำตัวเป็นชาย แต่กลุ่มรักต่างเพศไม่มีปัญหา และกลุ่มรักต่างเพศเห็นความสำคัญของการแต่งงานมากกว่ากลุ่มรักร่วมเพศ

ทิส โขติวัฒน์ตระกูล (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติทางเพศ และลักษณะภายในครอบครัวของบุคคลรักร่วมเพศ และบุคคลรักต่างเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลรักร่วมเพศชาย และรักต่างเพศชาย กลุ่มละ 50 คน อายุระหว่าง 21-40 ปี เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเจตคติทางเพศ และแบบสอบถามลักษณะภายในครอบครัว ผลการวิจัยพบว่าความรู้สึกของบุคคลรักร่วมเพศที่มีต่อบิดา เป็นไปในลักษณะที่ค่อนข้างกลัวบิดา รู้สึกน้อยใจในตัวบิดา ค่อนข้างเกลียดและละอายใจในบุคลิกภาพของบิดา ส่วนบุคคลรักต่างเพศจะมีความรู้สึกภูมิใจในตัวบิดา

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศ ซากิยร์ และโรบินส์ (Saghir and Robins 1971 : 503 - 510) ได้ศึกษาบุคคลรักร่วมเพศ และพัฒนาการตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นจนถึงวัยผู้ใหญ่ กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลรักร่วมเพศชาย 89 คน รักร่วมเพศหญิง 57 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นบุคคลรักต่างเพศชาย และหญิง 78 คน พบว่าบุคคลรักร่วมเพศชายเริ่มมีความเกี่ยวพันในเรื่องเพศในช่วงวัยรุ่นตอนต้น และไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างบุคคลรักต่างเพศ และบุคคลรักร่วมเพศในด้านโรคประสาท แต่บุคคลรักร่วมเพศจะมีความรู้สึกเก็บกด ต้องการฆ่าตัวตาย และติดสุรามากกว่าบุคคลรักร่วมเพศ

มานสเตอร์และคิง (Manaster and King 1974 : 659) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคลรักร่วมเพศกับเพศตรงข้าม พบว่าในชีวิตช่วงหนึ่งของบุคคลรักร่วมเพศ จะได้รับความผิดหวังจากเพศตรงข้าม ทำให้เขาารู้สึกว่ามีบางสิ่งที่มาขวางกั้นความสัมพันธ์ระหว่างเขาและกับเพศตรงข้าม

ริชเตอร์ (Richter 1977 : 4700 - B) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวที่ไม่ดี และความรู้สึกผิดในเรื่องเพศ ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลรักร่วมเพศ 40 คน ผลที่ได้พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญในด้าน ความรู้สึกผิดในเรื่องเพศ และการที่กลุ่มเพื่อนที่เป็นบุคคลรักต่างเพศทราบว่าเขาเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

ชาซาร์, ฮาแกน และอีเวนสัน (Sharchar, Hagan and Evenson 1984 : 1878) ได้ศึกษาคนไข้ร็กร่วมเพศ จำนวน 359 คน โดยใช้แบบทดสอบ DSM-II พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกเก็บกด และความคิดที่จะฆ่าตัวตายร้อยละ 38 มีปัญหาทางด้านความรู้สึกเข้าใจในเรื่องเพศร้อยละ 17

เวส (West 1984 : 993) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเป็นร็กร่วมเพศของบุคคลร็กร่วมเพศชายและหญิง พบว่าบุคคลร็กร่วมเพศมีความเครียดอันเป็นผลเนื่องมาจากการที่สังคมรังเกียจ และบุคคลร็กร่วมเพศชายมีปัญหาที่เกิดจากความสับสน และสับสนในเรื่องเพศมากที่สุด เช่นเดียวกับ เดวิด แมค ไรท์เตอร์ และแอนดรู แมททิสสัน ที่ได้สำรวจคู่เกย์ 150 คู่ พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดได้แก่ปัญหาเรื่องเพศและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น อันสืบต่อมาได้แก่การอิจฉาและหึงหวงกัน (อ้างจาก อุษา จารุสวัสดิ์ 2528 : 43)

ชมิท และลอเรนส์ (Schmitt and Lawrence 1984 : 403 - 409) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางสังคม, อึดอัดในทัศน, ความเชื่ออำนาจภายนอก-ใน และความรู้สึกเก็บกด กลุ่มตัวอย่างได้แก่ อาสาสมัครที่เป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย เพศชาย 39 คน เพศหญิง 53 คน อายุเฉลี่ย 19.92 ปี และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลร็กร่วมเพศ เพศชาย 51 คน เพศหญิง 11 คน อายุเฉลี่ย 33 ปี เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ มาตรฐานวัด Self - Consciousness Scale, แบบสำรวจ Spielberger's Trait Anxiety Inventory, มาตรฐานวัด Tennessee Self- Concept Scale และแบบสำรวจ Beck Depression Inventory ผลที่ได้พบว่านักศึกษาและบุคคลร็กร่วมเพศมีความวิตกกังวลทางสังคมแตกต่างกัน โดยที่ระดับความวิตกกังวลที่พบในกลุ่มบุคคลร็กร่วมเพศสูงกว่ากลุ่มนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มบุคคลร็กร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กันเป็นระยะเวลา ยาวนาน จะมีคะแนนความวิตกกังวล และความรู้สึกเก็บกดอยู่ในระดับต่ำ

กรานีโร (Granero 1985 : 3391) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลร็กร่วมเพศชาย บุคคลร็กร่วมเพศหญิง บุคคลร็กร่วมเพศชาย และบุคคลร็กร่วมเพศหญิง กลุ่มละ 30 คน อายุระหว่าง 20-45 ปี เครื่องมือที่ใช้คือแบบสำรวจ Eysenck Personality Inventory (EPI) ผลที่ได้พบว่า กลุ่มบุคคลร็กร่วมเพศมีความวิตกกังวลสูงกว่า กลุ่มบุคคลร็กร่วมเพศ และบุคคลร็กร่วมเพศชายได้

คะแนนสูงในมาตราวัดโรคจิต (Psycholism Scale) และมาตราวัดโรคประสาท (Neuroticism Scale) จากแบบสำรวจบุคลิกภาพ (EPI)

เวลและไคล (Wells and kline 1987 : 191 - 197) ได้ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลรักร่วมเพศชาย 23 คน อายุระหว่าง 19-46 ปี และบุคคลรักร่วมเพศหญิง 17 คน อายุระหว่าง 19-33 ปี โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด ผลที่ได้พบว่าบุคคลรักร่วมเพศมีความกลัวการถูกปฏิเสธอยู่ในระดับสูง

ต่อมา แมททิสสันและแม็คไรวอเตอร์ (Mattisson and McWhirter 1988 : 2936) ได้ศึกษาคู่เกย์จำนวน 156 คน เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคู่ของตน พบว่า บุคคลรักร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาเป็นระยะเวลา 1 ปี จะเป็นช่วงที่กำลังมีความรัก ความสัมพันธ์และมีกิจกรรมทางเพศกับคู่ของตนสูง ส่วนบุคคลรักร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันตั้งแต่ 2-3 ปี เป็นช่วงที่กำลังศึกษาลักษณะที่สอดคล้องกันและคำนึงถึงความสัมพันธ์กับคู่ของตน

นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับ บุคคลรักร่วมเพศ ดังนี้

เมลเลน (Mellen 1984 : 2163) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคคลรักร่วมเพศและบุคคลรักต่างเพศ ในด้านความสัมพันธ์กับบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างเป็นชายรักร่วมเพศ 30 คน อายุเฉลี่ย 24.2 ปี และชายรักต่างเพศ 30 คน อายุเฉลี่ย 23.1 ปี ผลจากการวิจัยพบว่ากลุ่มรักร่วมเพศยอมรับว่ามีความห่างเหินจากบิดามากกว่า และความห่างเหินบิดานี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศมากกว่าสาเหตุอื่น

ซิโปวา และบรซิก (Sipova and Brzek 1984 : 2164) ได้ศึกษา กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักร่วมเพศชายที่มีลักษณะเป็นหญิง (Effeminate Male Homosexual) 70 คน อายุเฉลี่ย 22.9 ปี บุคคลรักร่วมเพศชายที่ไม่มีลักษณะเป็นหญิง (Noneffeminate Male Homosexual) 100 คน อายุเฉลี่ย 26.3 ปี และชายที่ แปลงเพศ (Transsexual) 27 คน อายุเฉลี่ย 27 ปี โดยใช้ Leary Interpersonal Checklist ในการทดสอบความสัมพันธ์ในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ผลที่ได้นำไปเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นบุคคลรักต่างเพศชาย 41 คน อายุเฉลี่ย 30.7 ปี ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า บิดาของบุคคลรักร่วมเพศและ

แปลงเพศ มีลักษณะก้าวร้าว และมีความสำคัญน้อยกว่าบิดาของกลุ่มควบคุม บุคคลรักต่างเพศจะกระทำตนเลียนแบบบิดา ส่วนบุคคลรักร่วมเพศที่มีลักษณะเป็นหญิงจะกระทำตนเลียนแบบมารดา และมีความสัมพันธ์กับเพศชาย

มิลิคและคราวน์เน (Milic and Crowne 1986 : 239 - 246) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุคคลรักร่วมเพศ และบุคคลรักต่างเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลรักร่วมเพศชาย และรักต่างเพศชาย กลุ่มละ 20 คน อายุ 19-26 ปี โดยใช้แบบสอบถาม Parent - Child Relationship และมาตราวัด Marlowe - Crowne Social Desirability Scale เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลรักร่วมเพศ และรักต่างเพศ ผลที่ได้พบว่ากลุ่มรักร่วมเพศรายงานว่ามารดาไม่ยอมรับมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศ และบิดาของกลุ่มรักร่วมเพศให้ความสำคัญน้อยกว่า และไม่ยอมรับมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศ

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา พอจะสรุปประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่า บุคคลรักร่วมเพศจะมีความรู้สึกผิด รู้สึกเป็นปมด้อย มีความวิตกกังวลสูง มีอารมณ์เศร้า รู้สึกเก็บกด และคิดอยากฆ่าตัวตาย ในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน บุคคลรักร่วมเพศกลัวการถูกปฏิเสธและไม่ยอมรับจากเพื่อน กลัวสังคมรังเกียจ ทำให้ต้องคอยปกปิดเรื่องราวของตนเอง ในด้านเพศ บุคคลรักร่วมเพศจะมีความสับสนและลังเลใจว่าตนเองเป็นหญิงหรือชายขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ ในด้านความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน บุคคลรักร่วมเพศจะมีความรู้สึกหงอยเหงา อ้างว้าง และหาผู้ที่แท้จริงได้ยาก ส่วนในด้านความสัมพันธ์กับบิดามารดานั้น บุคคลรักร่วมเพศมักจะห่างเหินไม่ได้รับความรักจากบิดา บิดามีลักษณะก้าวร้าว มีความสำคัญน้อยกว่ามารดา จึงกระทำตนตามแบบมารดา และได้รับความรักจากบิดามารดาน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้อง

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ น่าจะเป็นปัญหาที่สำคัญที่เกิดขึ้นกับบุคคลรักร่วมเพศ นอกจากนั้นการเรียนและการเลือกอาชีพนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นที่จะต้องเรียนและเลือกตัดสินใจเข้าสู่โลกของการประกอบอาชีพ แต่ในบางอาชีพนั้น การเป็นบุคคลรักร่วมเพศก็เป็นอุปสรรค (เสวี วงษ์มณฑา มปป : 4) อีกทั้งยังไม่มียานวิจัยเกี่ยวกับด้านนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่

จะศึกษาและได้สร้างแบบสอบถามที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ เหล่านี้ขึ้น ได้แก่ ปัญหาทางด้านอารมณ์และส่วนตัว ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัญหาด้านเพศ ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับบิดา ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับมารดา และปัญหาด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ

2. จากงานวิจัยพบว่า บุคคลรักร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน จะมีความวิตกกังวล และความรู้สึกเก็บกดอยู่ในระดับต่ำ (Schmitt and Lawrence 1984 : 403 - 409) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า บุคคลรักร่วมเพศที่มีระยะเวลาของการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันแตกต่างกัน จะมีลักษณะของปัญหาเป็นเช่นไร จึงได้นำตัวแปรด้านระยะเวลาของการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้

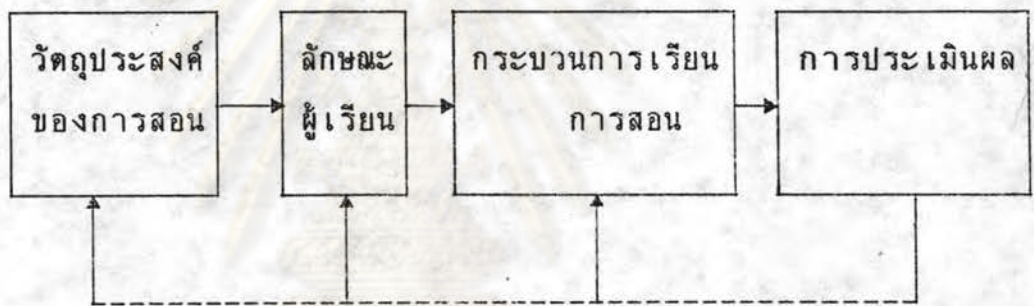
3. ไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคคลรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยน หรือไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนว่ามีปัญหาอย่างใดบ้าง แตกต่างกันหรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลที่มีความพึงพอใจกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน แต่ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นเลยจากพฤติกรรมนั้น และตนเองไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือพฤติกรรมอันนั้น ก็ไม่ถือว่าการเป็นบุคคลรักร่วมเพศเป็นเรื่องผิดปกติ แต่ถ้าการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลนั้นๆ ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากทางจิตใจ ปัญหาในการดำรงชีวิต เกิดความคับข้องใจ เกิดปัญหาทางอารมณ์ มีอาการซึมเศร้า เบื่อชีวิต คิดฆ่าตัวตาย หรือไม่พอใจในสภาพการเป็นรักร่วมเพศของตนเองและต้องการเปลี่ยนแปลงแล้ว น่าจะได้รับการปรึกษาและรักษาจากแพทย์ ให้ช่วยแนะนำวิธีแก้ไขปัญหาที่เดือดร้อนอยู่หรืออาจจะช่วยรักษาให้หายจากการเป็นรักร่วมเพศ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2521 ก : 84) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าบุคคลรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนแปลงและไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน จะมีปัญหาเป็นเช่นไร แตกต่างกันหรือไม่ จึงได้ศึกษาตัวแปรนี้ในการวิจัยครั้งนี้

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของผู้เรียนที่มีผลกระทบท่อการเรียน

องค์ประกอบของกระบวนการเรียนการสอน

ในกระบวนการเรียนการสอน องค์ประกอบสำคัญที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ประการ ตามรูปแบบดังนี้

รูปแบบกระบวนการเรียนการสอน (A Basic Teaching Model)

(From Glaser quoted in DeCecco, 1968)

1. วัตถุประสงค์ของการสอน (Instructional Objectives) เป็นสิ่งแรกที่คุณสอนจะต้องกำหนดและคัดเลือกให้เหมาะสม โดยวิเคราะห์ให้ชัดเจนว่าผลของการสอนที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้เรียนมีอะไรบ้าง ภายหลังจากที่เรียนแล้ว แล้วเขียนวัตถุประสงค์นั้นออกมาในรูปของพฤติกรรม

2. ลักษณะผู้เรียน (Entering Behavior) ก่อนเริ่มการสอน ผู้สอนควรตรวจสอบดูว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมและความพร้อมในการเรียนหรือไม่ เพื่อให้การสอนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ สิ่งที่คุณสอนควรตรวจสอบดู ได้แก่ ความรู้เดิมของผู้เรียน ความพร้อม วุฒิภาวะ ความแตกต่างของแต่ละบุคคล

บุคลิกภาพ ความสามารถในการเรียนรู้ ลักษณะหรือรูปแบบของการเรียนรู้ สติปัญญา และแรงจูงใจ เป็นต้น โดยที่วัตถุประสงค์ของการสอนและลักษณะของผู้เรียนนั้นจะต้องสอดคล้องกัน

3. กระบวนการเรียนการสอน (Instructional Procedures) ประกอบด้วยทักษะในการสอน ภาษา มโนทัศน์ วิธีการแก้ปัญหา และกิจกรรมต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4. การประเมินผล (Performance Assessment) เป็นการตรวจสอบดูว่าผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด แล้วนำเอาผลที่ได้จากการประเมินไปปรับปรุงแก้ไขวัตถุประสงค์ของการสอน ลักษณะผู้เรียน ตลอดจนการเรียนการสอน เพื่อให้ผลของการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากแนวความคิดของรูปแบบกระบวนการเรียนการสอน พอจะสรุปประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ได้ดังนี้ ในกระบวนการเรียนการสอน องค์ประกอบสำคัญที่จะขาดไม่ได้คือผู้เรียน เพราะถ้าหากไม่มีผู้เรียนแล้ว การเรียนการสอนก็จะไม่เกิดขึ้น การที่ผู้สอนได้ทำความเข้าใจกับตัวผู้เรียน และพื้นฐานเดิมของผู้เรียนก่อนสอน เช่น ความรู้เดิม ความพร้อม ความแตกต่างของแต่ละบุคคล เป็นต้น ย่อมทำให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในขณะเดียวกันถ้าผู้เรียนประสบปัญหาในด้านต่างๆ การหาสาเหตุและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน การทำความเข้าใจ แก้ไขและช่วยเหลือ ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น และบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงได้ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาชายรักร่วมเพศ ซึ่งจะ เป็นอุปสรรคหรือทำให้เกิดปัญหาที่เป็นผลกระทบต่อการเรียนได้

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของผู้เรียนที่มีผลกระทบต่อการเรียน

จำลอง ดิษยวณิช, พริ้มเพรา ดิษยวณิช และสังวรณ์ สมบัติใหม่ (2522) ได้ศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีความแปรปรวนทางจิตใจและมาขอรับการแนะนำหรือการรักษาจากหน่วยบริการอนามัย และภาควิชาจิตเวชศาสตร์ของคณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2516-2520 มีนักศึกษามา

ขอรับบริการรวมทั้งสิ้น 441 คน เป็นชาย 287 คน หญิง 154 คน อายุระหว่าง 16-35 ปี พบว่านักศึกษามีปัญหาในการปรับตัวร้อยละ 8.84 จิตสรีรภาพ ร้อยละ 42.18 โรคประสาท ร้อยละ 31.05 บุคลิกภาพแปรปรวน ร้อยละ 2.26 การติดยาเสพติดและเหล้า ร้อยละ 1.36 ปัญหาทางเพศ ร้อยละ 4.31 อัจฉริยนิบาตกรรม ร้อยละ 0.45 และกลุ่มอาการทางสมอง ร้อยละ 3.40 การประสบปัญหาและเกิดอาการต่างๆ เหล่านี้ หลายรายมีอาการรุนแรง ทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อการศึกษาในมหาวิทยาลัย มีปัญหาในด้านการเรียน ไม่สามารถจะเรียนจบตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและบางรายต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

สุภาพรณ โคตรจรัส (2524) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สุ่มจากทุกชั้นเรียนและทุกคณะ จำนวน 2,009 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสำรวจปัญหาของนิสิตนักศึกษาที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหามุนี๋ย ประกอบด้วยปัญหาการปรับตัว 11 ด้าน ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการปรับตัวทางการเรียน ปัญหาด้านการเงิน และที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และปัญหาด้านการปรับตัวทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษานักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เกี่ยวกับปัญหาด้านต่างๆ 7 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านอารมณ์และส่วนตัว 2. ด้านความสัมพันธ์กับบิดา 3. ด้านความสัมพันธ์กับมารดา 4. ด้านเพื่อน 5. ด้านคนรัก คู่ครอง 6. ด้านเพศ 7. ด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ โดยพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ความต้องการเปลี่ยนและไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เฉพาะ ปัญหาในด้านต่างๆ 7 ด้านเท่านั้น โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอายุ ระหว่าง 18-22 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา จากสถาบันการศึกษาระดับ อุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้นจำนวน 100 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แบ่งออกเป็น 5 ช่วง คือ 1, 2, 3, 4 ปี และมากกว่า 4 ปีขึ้นไป
2. ความต้องการเปลี่ยน และไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชายที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา จาก สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษาที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักศึกษาชายอายุระหว่าง 18-22 ปี ที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน อาจเคยมีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศหรือไม่ ก็ได้ แต่ปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเท่านั้น โดยเป็นประเภทที่ยอมรับและไม่ ปกปิดความเป็นรักร่วมเพศของตน

ระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง ช่วงระยะเวลาตั้งแต่ นักศึกษาชายรักร่วมเพศ เริ่มมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน และมีเพศสัมพันธ์กับเพศ เดียวกันจนถึงปัจจุบัน

ความต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง ความต้องการที่จะ เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศให้เป็นรักต่างเพศ

ความไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง ความไม่ต้องการที่จะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศให้เป็นรักต่างเพศ

ปัญหา หมายถึง ปัญหาที่นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศประสบและรับรู้ในระดับจิตสำนึก ได้จากการรายงานตนเองของนักศึกษา ประกอบด้วยปัญหาด้านต่าง ๆ 7 ด้าน คือ

1. ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว หมายถึง การเกิดความขัดแย้งภายในตัวเองที่รู้สึกว่าการประพฤตินานทางด้านเพศของตนไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวล เป็นปมด้อย ไม่พึงพอใจ ไม่มีความสุข มีอารมณ์เศร้า เหงา และอยากฆ่าตัวตาย เป็นต้น

2. ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับบิดา หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตนระหว่างบิดากับนักศึกษา เช่น การต้องคอยปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตนไม่ให้บิดาทราบ บิดาบังคับให้เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นต้น

3. ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับมารดา หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตนระหว่างมารดากับนักศึกษา เช่น การต้องคอยปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตนไม่ให้มารดาทราบ มารดาบังคับให้เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นต้น

4. ปัญหาด้านเพื่อน หมายถึง การเกิดความกลัว ความลำบากใจ ในการพูดคุย ปรีกษา สังสรรค์ หรือร่วมกิจกรรมทางสังคมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน ตลอดจนการขาดเพื่อนอันเป็นผลเนื่องมาจากการที่ตนเองเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

5. ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ประกอบด้วยปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ที่เป็นเพศเดียวกัน และปัญหาด้านคนรัก คู่ครองที่เป็นเพศตรงข้าม

- ปัญหาด้านคนรัก คู่ครองที่เป็นเพศเดียวกัน หมายถึง ความกลัวที่จะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีคนรักที่เข้าใจ หวาดระแวงคนรัก และการถูกหลอกให้เสียทรัพย์สินของมีค่า

- ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ที่เป็นเพศตรงข้าม หมายถึง การผิดหวังในความรัก ความกลัว ความไม่แน่ใจ ในการพบปะใกล้ชิด มีความรัก และมีชีวิตครอบครัวกับเพศตรงข้าม

6. ปัญหาด้านเพศ หมายถึง การเกิดความสับสน ความกังวลใจ การหมกมุ่นในเรื่องเพศ การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา และการเป็นโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

7. ปัญหาด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากนิสัยทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความล้มเหลว ไม่สามารถตัดสินใจเลือกอาชีพ กลัวจะมีอุปสรรคในการประกอบอาชีพ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาส่วนตัวด้านต่างๆ ของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อันจะเป็นประโยชน์ด้านความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านต่างๆ ของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นประโยชน์สำหรับงานด้านการให้คำปรึกษา เพราะช่วยให้เข้าใจถึงความต้องการและสภาพปัญหาของบุคคลรักร่วมเพศ

3. เป็นแนวทางสำหรับวัยรุ่นรักร่วมเพศ ในการพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ เพื่อเป็นประชากรที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ

4. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นพื้นฐานในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศในด้านอื่นๆ ต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย